

Arrest

nr. 192 879 van 29 september 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 7 juni 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 november 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 9 juni 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. TOK en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker treedt op 5 augustus 2010 in Turkije in het huwelijk met een Belgische onderdaan.

1.2. Verzoeker dient op 8 november 2010 bij de Belgische ambassade van Ankara, Turkije, een aanvraag in tot afgifte van een visum type D teneinde zijn echtgenote in België te vervoegen. Het gevraagde visum wordt op 29 maart 2011 toegekend.

1.3. Op 13 juli 2011 wordt verzoeker in het bezit gesteld van de elektronische F-kaart.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 4 november 2013 de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 12 mei 2017 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: [Ö.]

Voorna(a)m(en): [V.]

Nationaliteit: Turkse

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater van de wet van 15.12.1980, §1, 4°: het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

Op datum van 08.03.2013 dient de echtgenote van betrokkene een klacht in bij de politie betreffende het toebrengen van slagen en verwondingen. Zij drukt in deze klacht ook de wens uit het huwelijke beëindigen.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Immers, sinds 10.04.2013 staat betrokkene ingeschreven op het volgende adres, [...] te 1200 Sint-Joost-Ten-Node.

De echtgenote van betrokkene staat sinds 08.03.2013 ingeschreven in [...] te 9310 Aalst.

Betrokkene kan zich niet beroepen op de uitzonderingsvoorwaarde van artikel 42 quater, §4, 1°, gezien de gezamenlijke vestiging reeds op 10.04.2013 werd stopgezet. Deze heeft bijgevolg geen drie jaar, waarvan één jaar in het Rijk geduurd.

Artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980 stelt: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins - en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong'.

Op datum van 09.08.2013 werd aan betrokkene een schrijven betekend waarin documenten betreffende de integratie werden opgevraagd. Betrokkene legt volgende documenten voor:

-Een arbeidsovereenkomst + loonfiches: Deze overeenkomst geeft aan de betrokkene tewerkgesteld is. Echter, dit is onvoldoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie in het Rijk. Immers, het hebben van een job/inkomen is een min of meer basisvoorwaarde om een menswaardig bestaan te kunnen leiden. Bovendien blijkt hieruit dat betrokkene ook in staat geacht moet worden om te kunnen werken in het land van herkomst.

-Verklaringen op eer door derden: Verklaringen op eer door derden kunnen niet getoetst worden op hun feitelijkheid en waarachtigheid en kunnen bijgevolg niet dienen als voldoende bewijs van integratie.

Aangezien betrokkene er voor gekozen heeft geen andere bewijzen voor te leggen, aangezien van betrokkene verwacht kan worden dat hij enige moeite doet om bewijzen aan te dragen gezien het hier gaat om een verblijfsrecht, kan niet gesteld worden dat op basis van de informatie die uit het dossier kon gefilterd worden, het terugkeren van betrokkene naar zijn land van herkomst op enige manier schadelijk zou zijn voor betrokkene.

Het recht op verblijf van betrokkene wordt daarom ingetrokken. De F-kaart van betrokkene dient ingetrokken te worden en aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis Art 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker stelt in een eerste middel als volgt:

“Eerste middel: verjaring , minstens verstrijken van de "redelijke termijn" :

Het is in een rechtstaat niet aanvaardbaar dat een minister (of een Staatssecretaris in casu) een welbepaalde beslissing betreffende een rechtsonderhorige (beslissing dewelke blijkbaar reeds op 4 november 2013 werd genomen...!) bijna 4 jaar lang gewoonweg laat liggen, en dat men deze beslissing pas door het gemeentebestuur laat betekenen aan de betrokkene op.... 12 mei 2017....

Dit is niet ernstig, en is strijdig met de algemene rechtsbeginselen, en met de fundamentele rechten en vrijheden van de Mens (o.m. artikel.

De beslissing van 4.11.2013 behoorde immers binnen de kortst mogelijke termijn, minstens binnen een redelijke termijn, aan de betrokkene te worden ter kennis gebracht, teneinde hem in de mogelijkheid te stellen zijn rechten te vrijwaren, zich te voorzien in rechte, enzoverder.

Hier integendeel heeft de Staatssecretaris verzoeker de facto misleid over zijn rechten en verplichtingen, minstens heeft men door het jarenlang stilzwijgen verzoeker de indruk gegeven dat zijn verblijfstoestand hier te lande, ook na de echtscheiding van zijn vrouw, geen enkel probleem stelde.”

2.1.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van deze beslissing beschikte of kon beschikken (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). De Raad dient zich voor de wettigheidstoetsing van een administratieve beslissing te plaatsen op het ogenblik van het nemen van deze beslissing en zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Het gegeven dat een administratieve beslissing pas 3,5 jaar nadat deze beslissing werd genomen ter kennis werd gebracht, getuigt van een gebrekkige opvolging van de situatie van de betrokkene door het bestuur, maar vermag in principe niet terug te slaan op de wettigheid van de beslissing zelf (RvS 8 mei 2008, nr. 182.753). Een gebrek in de kennisgeving tast de wettigheid van de beslissing niet aan (RvS 21 oktober 1993, nr. 44.631; RvS 16 februari 2004, nr. 128.173). Er blijkt aldus niet dat verzoekers betoog inzake de laattijdige kennisgeving van de bestreden beslissingen dienstig kan worden ingeroepen ter nietigverklaring ervan. In het licht van wat voorafgaat, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij dienstig kan verwijzen naar feiten die zich hebben voorgedaan, of een feitelijke situatie die zich voordoet, nadat de bestreden beslissingen werden genomen en waarvan verweerder op het ogenblik van het nemen van deze beslissingen geen kennis kon hebben, om enige onwettigheid of onrechtmatigheid van de beslissingen zelf aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoeker in gebreke blijft met concrete argumenten aan te tonen dat verweerder op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen de redelijke termijn zou hebben miskend of gelet op het verstrijken van de tijd niet langer kon overgaan tot het nemen van deze beslissingen of dat hij door het nemen van deze beslissingen, en in het licht van verzoekers individuele situatie op dat ogenblik, enig algemeen rechtsbeginsel of enig mensenrecht heeft miskend. Verzoeker laat in zijn middel na te specificeren welke fundamentele rechten en vrijheden volgens hem werden miskend, zodat dit onderdeel van het middel bij gebreke van de vereiste precisie hoe dan ook onontvankelijk is. Er blijkt bovendien geenszins dat verzoeker met huidig beroep niet in de mogelijkheid is om alsnog op nuttige wijze op te komen tegen de in zijnen hoofde genomen beslissingen of dat hij als gevolg van de laattijdige kennisgeving van de bestreden beslissingen niet langer in de mogelijkheid is zijn rechten te vrijwaren. Het eerste middel kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het rechtszekerheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Verweerder dient het noodzakelijk evenwicht tussen zijn beslissing en de ingeroepen feiten na te leven. In het bijzonder zal het redelijk karakter van een administratieve beslissing betrekking hebben op het bestaan zelf van de feiten, op de correcte juridische kwalificatie ervan, op de relevantie ervan, evenals op de beoordeling van de uiteindelijke beslissing met betrekking tot deze feiten.

Het redelijkheidsbeginsel maakt ontegensprekelijk de beleidsruimte van verweerder wat nauwer, want hij moet ingevolge dit algemeen beginsel van behoorlijk bestuur alle belangen tegen elkaar afwegen.

In casu blijkt duidelijk dat het humaan volkomen onverantwoord zou zijn om verzoeker een verblijfsvergunning te weigeren, nu hij naar België is gekomen ingevolge een volkomen rechtsgeldig

huwelijk, en met de bedoeling er te gaan samenwonen met zijn echtgenote, een gezinsleven uit te bouwen en hier te werken voor de kost.

Dat het huwelijk na een tweetal jaren evenwel op een echtscheiding is uitgelopen, had niemand kunnen voorzien. In het administratief dossier dat voorligt, is er trouwens nergens ook maar de minste verdenking, laat staan aanwijzing, dat het in casu zou gegaan hebben om een zogezegd "schijnhuwelijk".....!

Verzoeker heeft hier bovendien inmiddels reeds jarenlang gewerkt; verzoeker legt zijn loonfiches voor.

Er is ook nog het zg. "redelijkheidsbeginsel", opgenomen in artikel 6 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, dat er zich tegen verzet om verzoeker de gevraagde verblijfsvergunning te weigeren."

2.2.2.1. Artikel 6 van het EVRM is volgens vaste rechtspraak, ook van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, daar er geen uitspraak wordt gedaan over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgning (RvS 13 december 2011, nr. 216.838).

2.2.2.2. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals in casu het geval, maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

In casu verkreeg verzoeker een verblijfsrecht van meer dan drie maanden in functie van zijn Belgische echtgenote.

De relevante bepalingen van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luiden op het ogenblik van het nemen van de bestreden beëindigingsbeslissing als volgt:

"§ 1 In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2 [...]

§ 3 [...]

§ 4 Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoont tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5 De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

In casu werd een einde gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker omdat er geen sprake meer was van een gezamenlijke vestiging met de Belgische echtgenote die hij vervoegde. In dit verband motiveerde verweerder dat verzoekers echtgenote op 8 maart 2013 een klacht had ingediend bij de politie wegens slagen en verwondingen waarbij zij de wens uitte haar huwelijk te beëindigen en dat blijkens de gegevens van het rijksregister de echtgenoten niet langer op hetzelfde adres waren ingeschreven. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker niet aangeeft te betwisten dat er ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen niet langer sprake was van een gezamenlijke vestiging met zijn Belgische echtgenote en evenmin dat in deze situatie artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet toepassing kan vinden. Verzoeker geeft ook niet aan dat een van de uitzonderingsgevallen van artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet in zijn geval speelde.

Verzoeker geeft wel aan van oordeel te zijn dat het zou indruisen tegen de redelijkheid waar gebruik werd gemaakt van de in artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet geboden mogelijkheid om over te gaan tot een beëindiging van zijn verblijfsrecht, waar hij naar België is gekomen ingevolge een volkomen rechtsgeldig huwelijk en met de bedoeling samen te wonen met zijn echtgenote, een gezinsleven met haar op te bouwen en hier te werken om in het levensonderhoud te voorzien. Hij benadrukt dat geen enkele aanwijzing voorhanden is dat het in casu om een schijnhuwelijk ging. Hij wijst verder op een jarenlange tewerkstelling in België, waarbij hij loonfiches voorlegt.

De Raad stelt in dit verband allereerst vast dat het bestuur niet louter op basis van de vaststelling dat er geen sprake meer was van een gezamenlijke vestiging overging tot de beëindiging van verzoekers verblijfsrecht. Om tegemoet te komen aan het door de wetgever bepaalde in artikel 42quater, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet zoals dit gold ten tijde van de bestreden beslissingen, nodigde hij verzoeker op 9 augustus 2013 uit om alle volgens hem nuttige documenten inzake de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong voor te leggen waarmee rekening diende te worden gehouden bij een eventuele beëindigingsbeslissing. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in antwoord op dit schrijven een arbeidsovereenkomst met ingang op 15 april 2013 en bijbehorende loonfiches voorlegde, alsook enkele getuigenverklaringen. De Raad stelt vast dat een eenvoudige lezing van de bestreden beëindigingsbeslissing ook leert dat verweerder met deze voorgelegde stukken rekening heeft gehouden en duidelijk heeft gemotiveerd waarom op basis hiervan hij geen redenen zag die zich verzetten tegen een beëindiging van het verblijfsrecht. Inzake de arbeidsovereenkomst en bijbehorende loonfiches werd zo gesteld dat hiermee geen uitzonderlijke mate van integratie werd aangetoond waar het hebben van een job min of meer een basisvoorwaarde is om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en aldus blijkt dat verzoeker ook in staat kan worden geacht te kunnen werken in zijn herkomstland. Inzake de getuigenverklaringen werd geoordeeld dat dergelijke verklaringen niet kunnen worden getoetst op hun feitelijkheid en waarachtigheid en aldus niet kunnen dienen als voldoende bewijs van integratie. Verweerder besloot dat op basis van de voorgelegde stukken niet blijkt dat een terugkeer naar het herkomstland redelijkerwijze niet langer mogelijk zou zijn. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker als dusdanig niet ingaat op voormelde motiveringen en aldus het kennelijk onredelijk karakter ervan niet aantoont.

Verzoeker wijst thans op een jarenlange tewerkstelling in België, doch op basis van de voorliggende stukken blijkt op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen op 4 november 2013 geenszins een dergelijke voorhouden jarenlange tewerkstelling. Hieruit kan enkel worden afgeleid dat verzoeker, die medio 2011 naar België kwam, in april 2013 een tewerkstelling aanvatte. De Raad herhaalt verder dat verzoeker als dusdanig niet ingaat op de in de bestreden beëindigingsbeslissing opgenomen motivering waarom de tewerkstelling in België zich niet verzette tegen het nemen van deze beslissing – met name nu nog geen uitzonderlijke mate van integratie bleek en hieruit bleek dat verzoeker kan worden geacht ook in staat te zijn te kunnen werken in zijn herkomstland – en hij het kennelijk onredelijk karakter van deze motivering aldus niet met concrete argumenten aantoont. In zoverre verzoeker bij zijn inleidende verzoekschrift nog enkele loonfiches van bij een andere werkgever uit 2015 en 2016 voegt, herhaalt de Raad dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548 en vaste rechtspraak van de Raad). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissingen (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

In zoverre verzoeker benadrukt dat hij volledig te goeder trouw naar België is gekomen en niets erop wijst dat zijn huwelijk met een Belgische onderdaan een schijnhuwelijk was, merkt de Raad op dat verweerder geenszins het tegendeel heeft weerhouden in zijn beslissingen. De Raad benadrukt verder dat de wetgever in artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet net in die gevallen waarin een vreemdeling te goeder trouw en op basis van een geldig huwelijk naar België is gekomen evenzeer de mogelijkheid heeft willen voorzien om binnen een welbepaalde periode en in welbepaalde gevallen het verblijfsrecht te beëindigen, daar waar dient te worden aangenomen dat een verblijfsrecht op basis van schijnhuwelijk met een Belgische onderdaan of fraude in beginsel onbeperkt kan worden ingetrokken en artikel 42quater van de Vreemdelingenwet in deze gevallen geen toepassing vindt. Aldus kan niet worden ingezien dat het enkele gegeven te goeder trouw naar België te zijn gekomen en dit op basis van een oprecht huwelijk – hetgeen in wezen ook een evidentie zou moeten zijn – van aard is te kunnen besluiten tot enige kennelijke onredelijkheid waar toepassing wordt gemaakt van de in deze wetsbepaling voorziene gronden tot beëindiging van het verblijfsrecht. Hierover anders oordelen zou deze beëindigingsgronden die de wetgever uitdrukkelijk heeft voorzien in de praktijk ontoepasbaar maken en bijgevolg indruisen tegen de bedoeling van de wetgever.

De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststellingen is gekomen en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststellingen. Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting een schending van het redelijkheidsbeginsel niet aannemelijk.

2.2.2.3. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe vast te stellen dat het rechtszekerheidsbeginsel werd miskend. Gelet op de geldende wetgeving diende verzoeker te weten dat zijn verblijfsrecht in een eerste fase afhankelijk was van het door hem beoogde gezinsleven in België. Hij toont verder niet aan dat verweerder door consciëntieus de wet toe te passen is afgeweken van een vaste gedragslijn of deze enig bij hem ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen gewekt rechtmatig vertrouwen heeft miskend.

2.2.2.4. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het motiveringsbeginsel.

Hij licht het middel als volgt toe:

"Dat de bestreden beslissingen zoals alle bestuurshandelingen uitdrukkelijk dienen gemotiveerd te worden en de juridische en feitelijke overwegingen moeten vermelden die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. Dat de motivering afdoende dient te zijn (artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991).

Dat het voor verzoeker dan ook onduidelijk is waarom de bestreden beslissing werd getroffen.

Verzoeker heeft immers de indruk dat verweerder met twee maten en twee gewichten weegt.

Verzoeker kent immers talloze mensen afkomstig uit Turkije, die aanvankelijk op vakantie of op familiebezoek zijn gekomen bij familie hier te lande en die alhier een aanvraag hebben ingediend tot verblijf op grond van artikel 9bis, en dewelke blijkbaar verder zonder problemen in België mogen verblijven, en er zelfs ongestoord een beroep kunnen doen op het O.C.M.W. e.a. sociale instellingen en diensten;

Verzoeker daarentegen heeft nog nooit een aanvraag ingediend om enige financiële overheidssteun te bekomen; hij heeft van meet af aan gewerkt voor zijn kost!

Dat verweerder dan ook onzorgvuldig te werk ging: "...elke bestuurshandeling moet gebaseerd zijn op juiste en relevante feiten. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid er overigens toe om zich volledig en correct in te lichten alvorens een beslissing te nemen " (VAN HEULE, D., "De motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet", T.V.R., 1992-93, 67- 68)."

2.3.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op basis waarvan deze zijn genomen. In de bestreden beëindigingsbeslissing wordt zo een einde gesteld aan verzoekers verblijfsrecht op basis van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet en omdat er niet langer sprake was van een gezamenlijke vestiging met de Belgische echtgenote die werd vervoegd. In dit verband werd gemotiveerd dat verzoekers echtgenote op 8 maart 2013 een klacht indiende bij de politie wegens slagen en verwondingen waarbij zij de wens uitte haar huwelijk te beëindigen en dat blijkens de gegevens van het rijksregister de echtgenoten niet langer op hetzelfde adres waren ingeschreven. Er werd ook gemotiveerd waarom volgens het bestuur op basis van de elementen vervat in artikel 42quater, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet er geen redenen voorhanden waren die zich verzetten tegen een beëindiging van het verblijfsrecht en waarbij werd ingegaan op de in dit verband door verzoeker voorgelegde stukken. Inzake de arbeidsovereenkomst en bijbehorende loonfiches werd zo gesteld dat hiermee geen uitzonderlijke mate van integratie werd aangetoond waar het hebben van een job min of meer een basisvoorwaarde is om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en aldus blijkt dat verzoeker ook in staat kan worden geacht te kunnen werken in zijn herkomstland. Inzake de getuigenverklaringen werd geoordeeld dat dergelijke verklaringen niet kunnen worden getoetst op hun feitelijke en waarachtigheid en aldus niet kunnen dienen als voldoende bewijs van integratie. Verweerder besloot dat op basis van de voorgelegde stukken niet blijkt dat een terugkeer naar het herkomstland redelijkerwijze niet langer mogelijk was. Verzoeker werd vervolgens bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat zijn legaal verblijf in België was verstreken. De Raad stelt vast dat deze motiveringen pertinent en draagkrachtig zijn en verzoeker in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze door hem bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verzoeker geeft nog aan dat hij de indruk heeft dat verweerder met twee maten en twee gewichten meet, nu hij talloze mensen kent afkomstig uit Turkije die aanvankelijk op vakantie of op familiebezoek in België zijn gekomen, die vervolgens een verblijfsaanvraag indienden op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en die blijkbaar zonder problemen in België mogen verblijven en zelfs ongestoord een beroep kunnen doen op sociale diensten, hetgeen voor hem nooit het geval was. Dit betoog – dat bovendien zeer vaag, algemeen en ongestaafd blijft – doet geen afbreuk aan voormelde vaststellingen en verzoeker toont hiermee geen gebrek in de formele motivering van de bestreden beslissingen aan.

Hiermee wordt niet aangetoond dat de voorziene motiveringen in feite en in rechte niet pertinent en draagkrachtig zijn of dat deze niet afdoende zouden zijn.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker met zijn betoog aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De beschouwingen van verzoeker laten niet toe te concluderen dat verweerder een incorrecte toepassing heeft gemaakt van de artikelen 7 en 42quater van de Vreemdelingenwet of dat hij de bestreden beslissingen heeft genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt. Verzoeker laat na concreet in te gaan op de naar voor gebrachte motieven en beperkt zich tot een bijzonder vaag en ongestaafd betoog inzake andere personen afkomstig uit Turkije die wel verder in België zouden mogen verblijven. Een dergelijk betoog is niet van aard enige kennelijke onredelijkheid in de thans voorliggende situatie te kunnen aantonen. Ook het ongestaafd stellen dat men op geen enkel ogenblik een aanvraag indiende tot financiële steunverlening en van meet af aan heeft gewerkt, vermag enige kennelijke onredelijkheid niet aan te tonen. De Raad herhaalt in dit verband, onder verwijzing naar de bespreking van het tweede middel, dat de voorliggende stukken enkel aantonen dat ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen verzoeker nog maar enkele maanden werkte. De Raad herhaalt ook andermaal dat verweerder bij het nemen van zijn beslissingen rekening hield met deze tewerkstelling en heeft toegelicht waarom aldus volgens hem geen belemmering bestaat tegen een beëindiging van het verblijfsrecht en dat verzoeker door het louter andermaal wijzen op deze tewerkstelling niet aantoonde dat deze voorziene motivering kennelijk onredelijk is. Ten overvloede merkt de Raad ook nog op dat zelfs indien verzoeker zich op geen enkel ogenblik richtte tot de publieke overheden voor financiële steun dit gegeven evenmin toelaat te besluiten tot een kennelijk onredelijke beslissingname. Hiermee brengt hij als dusdanig immers geen gegeven aan dat maakt dat hij bijzondere banden heeft met België die nopen tot een verder verblijf in dit land en evenmin een gegeven dat maakt dat niet in redelijkheid van hem kan worden verwacht dat hij terugkeert naar zijn herkomstland. De Raad wijst er in dit verband ook andermaal op dat verzoeker geen concrete argumenten aanbrengt ter weerlegging van het motief dat kan worden aangenomen dat hij in staat is om in zijn land van herkomst te werken en bijgevolg in dat land in zijn levensonderhoud te voorzien.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.3.2.3. Verzoeker geeft in de loop van de uiteenzetting van zijn middel ook nog aan de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel te willen aanvoeren. Dit beginsel van behoorlijk bestuur legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Gelet op hetgeen voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat de toelichting van verzoeker niet toelaat vast te stellen dat verweerder zijn beslissingen niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

2.3.2.4. Het derde middel is ongegrond.

2.4. In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker de bestreden beslissingen evenzeer te vernietigen omwille van een miskennis van artikel 8 van het EVRM. De Raad kan evenwel enkel vaststellen dat verzoeker in zijn verzoekschrift heeft nagelaten een duidelijk middel te ontwikkelen ontleend aan deze

verdragsbepaling. Het komt niet aan de Raad of de tegenpartij toe dit middel in te vullen, door te gissen naar de achterliggende redenen waarom verzoeker deze schending plots in fine van zijn verzoekschrift, en zonder verdere toelichting, inroept. Dit '*middel*' is, bij gebreke van de vereiste precisie en toelichting, onontvankelijk.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS